

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S A z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 6 października 2020 r.

sygn. akt I C 1316/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. powództwo oddala;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.300,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Małgorzata Radomska-Stęplewska

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 11 lipca 2019 r. skierowanym przeciwko M. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.522,97 zł wraz z odsetkami wskazanymi w pozwie i za wskazane tam okresy. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W dniu 5 maja 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu w EPU pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 25 września 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie (...) przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Chodzieży.

Wyrokiem z dnia 6 października 2020 r., wydanym w sprawie I C 1316/19, Sąd Rejonowy w Chodzieży zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 5.522,97 zł w tym kwoty: 4.000 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 11.07.2019 r. do dnia zapłaty, 391,68 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.07.2019 r. do dnia zapłaty, 32,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11.07.2019 r. do dnia zapłaty, 1.098,59 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 11.07.2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1.), kosztami procesu obciążył pozwanego i z tego tytułu zasądził od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.887 zł, w tym kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (pkt 2.), nakazał ściągnąć od pozwanego M. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chodzieży kwotę 180 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 3.).

Podstawą wyżej wskazanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego:

W dniu 27 września 2018 r. pozwany zawarł umowę pożyczki nr (...), w wykonaniu której powód przelał pozwanemu kwotę 1.000 zł, a kwota 3.000 zł została refinansowana. Umowę zawarto za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość.

W umowie stron zastrzeżono odsetki maksymalne za opóźnienie w związku z nieterminową płatnością długu. Umowa pożyczki zakładała, że pożyczka zostanie spłacona do dnia 27 października 2018 r., co nie nastąpiło.

Zawarta umowa pożyczki przewidywała odsetki maksymalne w przypadku braku spłaty pożyczki w terminie i traktowała o innych należnościach ubocznych takich jak np. prowizja.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

Powód zawarł z pozwanym umowę pożyczki (art. 720 i następne k.c.). Strony umowy pożyczki przewidziały, że ta miała być spłacona do dnia 27 października 2018 r., a po tym terminie przewidziały możliwość doliczenia odsetek maksymalnych za opóźnienie. Powód nie musiał zatem wypowiedzieć umowy poprzez wzywanie pozwanego do zapłaty. W tym miejscu wskazać należy, że żądanie odsetkowe określone w pozwie jest w świetle powyższego prawidłowe i odpowiada regulacji z art. 481 § 2¹ k.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego to, że na umowie stron nie ma podpisu pozwanego wynika z charakterystyki i okoliczności zawarcia tej umowy. W ujęciu zatem konsumenckim umowa jest ważna i skuteczna. Odpowiada regulacjom ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim, w tym art. 36a tej ustawy. Wskazanie i opis poszczególnych kwot składowych żądania ujęte w pozwie i kolejnych pismach powoda nie budzi żadnych wątpliwości. Stan w tym zakresie jest prosty: kwota pożyczki, prowizja, odsetki kapitałowe za czas trwania umowy, a także odsetki maksymalne od kwoty pożyczki. Wszystko w granicach ww. przepisu.

Zasada powództwa została wykazana dokumentacją dołączoną do pozwu i w toku sprawy, podobnie jak i wysokość żądania. Ten drugi element był łatwy do zdekodowania w oparciu o zapisy umowne.

W ocenie Sądu Rejonowego, stanowisko pozwanego potraktować należało jako taktykę procesową obliczoną na unikanie zobowiązań, ważnie i skutecznie zaciągniętych. Argumentacja strony powodowej była logiczna, przekonująca i przemawiała za uwzględnieniem żądania pozwu w całości i bez zastrzeżeń.

Kosztami procesu w całości obciążono pozwanego (art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.) jako przegrywającego spór. Koszty procesu należne stronie powodowej ustalono w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększając zastosowaną stawkę o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 70 zł tytułem opłaty od pozwu. Na zasadzie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w punkcie 3 ściągnięto brakującą opłatę od pozwu od strony pozwanej

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany.

Apelujący reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie art. 720 k.c. w zw. art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, iż pomiędzy (...) S.A. w W. oraz pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki z dnia 27 września 2018 r. o numerze (...), w sytuacji gdy na przedstawionym druku umowy pożyczki brak jest numeru pożyczki oraz podpisu pozwanego tj. oświadczenia woli, a zatem umowa pożyczki nie została zawarta,

2. naruszenie art. 720 k.c. w zw. art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, iż (...) S.A. w W. wykonał zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z dnia 27 września 2018 roku o numerze (...) na rzecz pozwanego, tj. przekazał pozwanemu kwotę pożyczki w sytuacji braku wykazania przez powoda wykonania świadczenia tj. przelewu pożyczki przez powoda na rzecz pozwanego,

3. naruszenie art. 103§1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i wadliwe przyjęcie, że umowa pożyczki z dnia 27.09.2018 r. o numerze (...) jest ważna pomimo, że pozwany nie złożył oświadczenia woli w przedmiocie zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, a powód nie wykazał, że posiada ważne pełnomocnictwo pozwanej do zawarcia umowy pożyczki,

4. naruszenie art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta poprzez niezastosowanie i błędne uznanie, że umowa pożyczki z dnia 27.09.2018 r. o numerze (...) nie stanowi świadczenia niezamówionego przez pozwanego, podczas gdy powód nie udowodnił, iż pozwany złożył skutecznie oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki,

5. naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieprawidłowe ustalenie faktów przez Sąd Rejonowy w Chodzieży (niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy) poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego polegającą na:

- przyjęciu, że pozwany zawarł umowę pożyczki z dnia 27 września 2018 r. o numerze (...) podczas, gdy na dokumencie brak jest podpisu pozwanego i pożyczkodawcy,

- przyjęciu, iż pozwany zawarł umowę pożyczki z dnia 27 września 2018 r. o numerze (...) podczas, gdy w materiale dowodowym brak jest wniosku pozwanego o udzielenie pożyczki,

- przyjęciu wypłaty pozwanemu kwoty pożyczki, podczas gdy powód nie wykazał, iż kwota pożyczki została przekazana pozwanemu, w szczególności, że wskazany numer rachunku bankowego na imitacji przelewu należy do pozwanego,

- przyjęciu wypłaty pozwanemu pożyczki w sytuacji, gdy w materiale dowodowym brak jest dowodów, że rachunek bankowy na jaki została przelana kwota pożyczki należy do pozwanego, a przedstawione przez powódkę imitacje potwierdzeń przelewu są niewiarygodne i nie dowodzą spełnienia świadczenia przez poprzednika prawnego powódki, bowiem nie pochodzą od instytucji bankowej, nie zawierają rachunku bankowego nadawcy oraz nie posiadają nazwy banku, nadto nie są oryginałami oraz dokumentami poświadczonymi za zgodność z oryginałem,

6. naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez nieustalenie przez Sąd Rejonowy w Chodzieży istotnych dla rozstrzygnięcia faktów:

- złożenia wniosku o pożyczkę przez pozwanego, podczas gdy był to warunek udzielenia pożyczki zgodnie z umową pożyczki,

- złożenia podpisu (oświadczenia woli) przez pozwanego na umowie pożyczki, podczas gdy brak złożenia oświadczenia woli nie rodzi skutków prawnych,

-doręczenia pozwanemu informacji o przelewie wierzytelności, podczas gdy ustalenie tego faktu jest istotne dla skuteczności przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki, a następnie ustalenia istnienia legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszym postępowaniu,

- doręczenia pozwanemu umowy pożyczki,

- złożenia do akt sprawy przez powódkę dokumentów, w szczególności wydruku umowy pożyczki, wezwania do zapłaty nie zostały opatrzone własnoręcznym podpisem osób uprawnionych,

-brak podpisu pozwanego pod dokumentem pełnomocnictwa dla powódki do zawarcia umowy pożyczki,

7. naruszenie art. 308 i 390 k.p.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c. poprzez niezastosowanie i uznanie przez Sąd Rejonowy w Chodzieży wydruków komputerowych załączonych przez powoda do akt sprawy jako wiarygodny dowód, które to dokumenty miały wpływ na ustalenie zawarcia umowy pożyczki przez strony, wzajemnych świadczeń stron, wymagalności dochodzonego przez powódkę roszczenia, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,

b) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za I oraz II instancję.

Powód nie złożył odpowiedzi na apelację pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako zasadna podlegała uwzględnieniu.

Niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., w postępowaniu tym, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadzał dowodów, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa. Skoro zatem Sąd Okręgowy dowodów nie przeprowadzał, to można od razu przejść do wyjaśnienia podstawy prawnej wydanego w drugiej instancji orzeczenia.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż w świetle art. 720 k.c. dla bytu pożyczki decydujące znaczenie ma zastrzeżenie obowiązku jej zwrotu (tak SN w orzeczeniu z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1040/98, niepubl.). Umowa pożyczki jest podstawową, najogólniejszą, a zarazem najprostszą czynnością kredytową. Jej istota sprowadza się do czasowego korzystania z określonego przedmiotu, przy czym od woli stron zależy czas tego korzystania (pożyczka krótko- lub długoterminowa, pożyczka na czas nieoznaczony). Pożyczkodawca wyzbywa się więc własnych pieniędzy, aby umożliwić pożyczkobiorcy realizację jego celów. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą i mimo, że ma charakter obligacyjny wywiera także skutki w sferze prawa rzeczowego. Pożyczkodawca zobowiązuje się bowiem do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki (jest zatem umową zobowiązującą do przeniesienia własności) "w zamian" za zobowiązanie pożyczkobiorcy do zwrotu, czyli do przeniesienia własności takiego samego przedmiotu na pożyczkodawcę, przy czym wykonanie zobowiązania przez pożyczkodawcę jest warunkiem skuteczności zobowiązania pożyczkobiorcy. Oznacza to, że obowiązek zwrotu pożyczki przez biorącego powstaje wtedy, gdy jej przedmiot został przez dającego wydany i między tym wydaniem a zwrotem ma upłynąć pewien czas przeznaczony na poczynienie użytku z tych pieniędzy lub rzeczy. Tym samym powódka, opierając swoje roszczenie na podstawie umowy pożyczki zdefiniowanej w art. 720 § 1 k.c. winna udowodnić istnienie tego stosunku prawnego, jak również wykazać wysokość przysługującego jej roszczenia, zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi. Stosownie bowiem do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu

w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu w postaci oddalenia powództwa.

Stwierdzić należy, że rację ma apelujący, zarzucając naruszenie art. 233 §1 k.p.c. oraz art. 720 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie, iż pomiędzy (...) S.A. w W. oraz pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki z dnia 27 września 2018 r. o numerze (...) oraz poprzez błędne uznanie, że powód przekazał pozwanemu kwotę pożyczki.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). To strony, a nie sąd, są wyłącznymi dysponentami toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Z unormowań kodeksu postępowania cywilnego wynika, że zasada kontrydiktoryjności polega na tym, że materiał procesowy w sprawie, tj. materiał faktyczny i dowody, mają obowiązek gromadzić strony, a nie sąd. Rolą sądu jest ocena tego materiału i wyrokowanie. Zgodnie z tą zasadą, strony powinny przytoczyć odpowiednie okoliczności faktyczne, które mogą być podstawą rozstrzygnięcia sądowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, przedłożony do niniejszej sprawy materiał dowodowy nie był wystarczający do uznania, że strony łączyła umowa pożyczki. Ustawa z dnia 18.07.2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.) przewiduje możliwość zawarcia umowy bez jednoczesnej obecności stron umowy. Określa jednak warunki odnoszące się do przyjęcia za skuteczne oświadczeń woli stron umowy. Warunkiem koniecznym dla skuteczności usługi zawartej drogą elektroniczną jest indywidualne żądanie usługobiorcy. Powód w niniejszym postępowaniu nie wykazał, aby pozwany żądał świadczenia usługi przez pożyczkodawcę. Z art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy wynika, że jeżeli ustawa wymaga uzyskania zgody usługobiorcy, to zgoda ta nie może być domniemana lub dorozumiana z oświadczenia woli o innej treści i może być odwołana w każdym czasie. W niniejszej sprawie powód nie wykazał uzyskania zgody pozwanego. Nie przedłożył bowiem wniosku strony pozwanej o udzielenie pożyczki, który to wniosek był konieczny do zawarcia umowy, z której powód wywodzi roszczenie w niniejszej sprawie i to pomimo żądania pozwanego tym zakresie oraz zobowiązania Sądu I instancji wydanego na rozprawie w dniu 5 marca 2020 r. Powód przedłożył jedynie wydruk ramowej umowy pożyczki oraz wydruk umowy pożyczki nr (...) (potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki) - bez podpisu pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy. Wydruki zostały poświadczone jedynie za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, będącego adwokatem. Umowa (nawet ta zawarta na odległość) dla swego istnienia wymaga wymiany zgodnych oświadczeń woli każdej ze stron, co w przypadku umowy pożyczki wymaga oświadczenia biorącego pożyczkę, że zobowiązuje się do zwrotu takiej samej ilości pieniędzy lub rzeczy (art. 720 k.c.). Oświadczenia woli pozwanego co do zawarcia umowy pożyczki nie można wywieść z przedłożonych do sprawy dokumentów. Podkreślić trzeba, że w myśl przedstawionego wydruku pełnomocnictwa udzielonego przez pozwanego, powód został umocowany do podpisania umowy pożyczki w imieniu pozwanego przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego. Tymczasem złożony do akt sprawy wydruk umowy pożyczki nie zawiera adnotacji o opatrzeniu go bezpiecznym podpisem elektronicznym. Nadto wobec zakwestionowania przez pozwanego faktu zawarcia umowy pożyczki, powód winien za pomocą wszelkich środków dowodowych wykazać, że pozwany złożył wniosek o zawarcie umowy, a następnie doszło do jej zawarcia. W szczególności w tym celu powód winien przedstawić zapisaną na trwałym nośniku całą korespondencję stron, czego nie uczynił.

Sąd Okręgowy podzielił też zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233§1 k.p.c. poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że powód wypłacił pozwanemu kwotę pożyczki. Istotą swobodnej oceny dowodów jest sformułowany pod adresem Sądu wymóg rozpatrywania wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Rejonowy wydając wyrok powinien wziąć pod uwagę zebrane dowody i przeanalizować je, wskazując, jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zdaniem Sądu Okręgowego, ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd I instancji nie wyprowadził logicznych poprawnych wniosków i zgodnych z doświadczeniem życiowym, dlatego

też wyrażona ocena narusza reguły swobodnej oceny dowodów. Wskazać bowiem należy, że pomiędzy przedłożonymi przez powoda dokumentami w postaci potwierdzenia wykonania transakcji wypłaty środków (karta 38 i 71 akt) istniały spore rozbieżności. W wydruku potwierdzenia wykonania transakcji wypłaty środków z datą wystawienia 10 grudnia 2019 r. (k. 38) jako płatnika wskazano

(...) S.A. z siedzibą w W., a jako kwotę wypłaconą wskazano 4.000 zł z dopiskiem, że kwota wypłaty zawiera w sobie 3.000 zł tytułem spłaty zewnętrznego źródła refinansowania. Natomiast w wydruku potwierdzenia wykonania transakcji wypłaty środków z datą wystawienia 15 września 2020 r. (k. 71) jako płatnika wskazano (...) Sp. z o.o., a kwotę transakcji określono na 1.000 zł. Na podstawie przedłożonych przez powódkę wydruków nie sposób jednoznacznie ustalić, czy i jaka kwota rzeczywiście została pozwanemu wypłacona. Przedłożone przez powódkę dokumenty nie były kompletne i nie tworzyły spójnej całości. Nie można było zatem w sposób uzasadniony przyjąć, że po stronie pozwanej powstało określone zobowiązanie. Powód przedstawił do akt sprawy pewien wycinek dokumentów, który jego zdaniem był wystarczający dla uznania zasadności roszczenia. Innymi słowy zainteresowany podmiot przyjął uproszczony tok rozumowania, pomijając to, że wspomniane dokumenty powinny oddawać pełen przebieg wydarzeń. Dopiero wówczas możliwa byłaby weryfikacja tego, czy doszło w skuteczny i ważny sposób do zaciągnięcia zobowiązania pożyczkowego. Istniejące zaś na tym tle rozbieżności i niespójności nie pozwalają uznać, że powoda i pozwanego łączył stosunek zobowiązaniowy wynikający z zawartej umowy.

Wszystkie powyżej wymienione okoliczności, w szczególności nieprzedłożenie przez stronę powodową wniosku pozwanego o udzielenie pożyczki (który zgodnie z treścią umowy był warunkiem jej udzielenia), nieopatrzony podpisami stron przedłożonej umowy pożyczki (tj. podpisem elektronicznym) oraz rozbieżności w przedłożonych potwierdzeniach wykonania transakcji płatniczej, ostatecznie skutkowały oddaleniem powództwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo (punkt I.1 sentencji wyroku). W konsekwencji Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżone rozstrzygnięcie orzekł o kosztach postępowania przed Sądem I instancji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (punkt I.2 sentencji).

W punkcie II. sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 ww. rozporządzenia, Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. Na koszty postępowania apelacyjnego składała się opłata od apelacji w wysokości 400 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 złotych.

Małgorzata Radomska- Stęplewska